

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 288/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou Mgr. Janou Petrášovou Laiferovou, Royova 9, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 365/2008 a sp. zn. 16 C 61/2009 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 174/2012, sp. zn. 9 Co 194/2012 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupmi Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 365/2008 a sp. zn. 16 C 61/2009 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 174/2012 a sp. zn. 9 Co 194/2012 (ďalej aj „namietané konania“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že na okresnom súde podala vo februári 2009 návrh na vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sa viedlo pod sp. zn. 16 C 61/2009. Po uvedení procesných úkonov okresného súdu a priebehu konania, v ktorom malo dôjsť údajne k zbytočným prieťahom v trvaní jedného roka, okresný súd o jej návrhu rozhodol až rozsudkom z 24. januára 2012, pričom sťažovateľka sa proti rozsudku odvolala. Krajský súd potom nekonal ďalšie tri roky od apríla 2012 až do 16. apríla 2015. Okrem toho sťažovateľka údajne podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 C 365/2008-112 z 21. marca 2012 o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie vo výške 1 911,50 € a dosiaľ nie je ani o tomto odvolaní rozhodnuté.

3. Sťažovateľka je už viac ako šesť rokov v stave právnej neistoty a tvrdí, že nečinnosťou okresného súdu a krajského súdu v namietaných konaniach bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby o jej sťažnosti nálezom rozhodol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 61/2009 a sp. zn. 6 C 365/2008 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 174/2012 a sp. zn. 9 Co 194/2012 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Zároveň sa domáha, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v označenom konaní konať bez zbytočných prieťahov, a priznania finančného zadosťučinenia spolu v sume 5 750 € a úhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd ak vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva a slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal... Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 637/2013, I. ÚS 58/2015).

8. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti sťažovateľky (vyplýva to aj z jej obsahu na s. 2) zistil, že po podaní návrhu okresný súd vo veci samej priebežne konal a nariadil aj viac pojednávaní v roku 2010 a 2011 a následne v roku 2012 aj rozsudkom rozhodol. Ústavný súd preto konštatuje, že vyhlásením rozsudku vo veci samej č. k. 16 C 61/2009-779 24. januára 2012 a jeho doručením 15. februára 2012 jej právnej

zástupkyni vykonal okresný súd všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky a v súčasnosti sa už iba doručuje rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania, teda k žiadnym prieťahom v súčasnosti zo strany okresného súdu, keď podala sťažnosť aj ústavnému súdu (5. júna 2015), už nemôže dochádzať.

9. To isté, teda zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, možno v súčasnosti konštatovať aj vo vzťahu k údajnej nečinnosti krajského súdu v namietanom konaní, pretože je zrejmé, že krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky ešte 4. júna 2015, t. j. v ten istý deň, keď podala svoju sťažnosť ústavnému súdu na pošte. Preto ani v tomto prípade k žiadnym prieťahom v konaní pred krajským súdom už teraz nedochádza. Navyše, sťažovateľka svoj návrh v celom rozsahu vzala na krajskom súde späť už 3. júna 2015 s poukazom na to, že s odporcom ešte 27. mája 2015 dospeli k mimosúdnej dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Jeho súčasťou bol aj písomný súhlas odporcu so späťvzatím návrhu s tým, že si náhradu trov konania voči sťažovateľke neuplatňuje. Sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu ku krajskému súdu je teda tiež neopodstatnená a bola podaná ústavnému súdu iba účelovo, pretože medzitým došlo v konaní už k späťvzatiu návrhu na začatie konania, o ktorom už bolo rozhodnuté a konanie bolo zastavené.

10. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03,

I. ÚS 559/2014). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

11. Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky proti postupu okresného súdu a krajského súdu, ktoré už nemôžu spôsobovať zbytočné prieťahy, je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nad rámec tiež zistil, že sťažovateľka nepredložila ústavnému súdu k sťažnosti žiaden dôkaz o tom, že sa domáhala svojho základného práva v priebehu konania pred okresným súdom a krajským súdom spôsobom, ktorý by vtedy mohol viesť k jej ochrane, ktorý spočíval v podaní sťažnosti na zbytočné prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu alebo predsedovi krajského súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čo zistil aj ústavný súd dopytom na týchto súdoch, teda jej sťažnosť je aj v tejto časti neprípustná (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 25 ods. 2 tohto zákona). Sťažovateľka taktiež nepreukázala ani netvrdila, že uvedenú podmienku nesplnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu jej sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ústavný súd konštatoval napokon aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu tohto práva došlo tým, že už *„viac ako 6 rokov po rozvode manželstva nemôže disponovať s peňažnými prostriedkami, na ktoré má zákonné práva...“*.

14. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

15. S odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Varipati proti Grécku č. 38459/97 z 26. 10. 1999, Versini proti Francúzsku č. 40096/98 z 10. 7 2001) ústavný súd k tomu poznamenáva, že majetkové dôsledky spôsobené neprimeranou dĺžkou konania nepredstavujú porušenie čl. 1 dodatkového protokolu, ale sú len následkom porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru a ústavnému súdu ani neprináleží hodnotiť spôsob, akým všeobecné súdy postupujú v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a súvisiacich sporoch. Preto aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. V závere je potrebné tiež uviesť, že ústavný súd sa po odmietnutí sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti už nezaoberal tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľka napáda v petite sťažnosti a v odôvodnení sťažnosti konanie vedené pod sp. zn. 6 C 365/2008 (predmetom konania vo veci označenej na okresnom súde pod č. k. 6 C 365/2008-112 bolo rozhodnutie okresného súdu z 21. marca 2013 týkajúce sa určenia spôsobu a rozsahu disponovania s bankovými účtami sťažovateľky, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. mája 2013, a nie rozhodnutie o vyrubení súdneho poplatku, ako to uvádza sťažovateľka), keďže toto konanie bolo právoplatne skončené dávno pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Okrem toho sťažnosť v tejto časti neobsahuje ani zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti z dôvodu, že predložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky bolo dané iba pre iné konanie (sp. zn. 16 C 61/2009), a nie konanie sp. zn. 6 C 365/2008, teda vykazuje nedostatky, ktoré nie je ústavný súd povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, keďže sťažovateľka je kvalifikovane zastúpená advokátkou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015